

Arrest

nr. 323 202 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 september 2024 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2024.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Jemenitische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” 31 juli 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij in Spanje internationale bescherming geniet.

2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming werd toegekend in Spanje (zie administratief dossier, “Eurodac marked Hit” van 28 april 2023, “Eurodac Search Result” van 10 april 2024). De verzoekende partij stelt zelf in het verzoekschrift dat ze in Spanje de vluchtelingenstatus werd toegekend. In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming reeds een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals in casu het geval is, het niet aan de asieline instanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het Commissariaat-generaal maar eens hieraan voldaan is, zoals in casu, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij over de internationale bescherming beschikt in Spanje en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat deze beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond door de verzoekende partij in het verzoekschrift, kan er vanuit worden gegaan dat ze op heden nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikt in Spanje.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. De verzoekende partij brengt geen argumenten of elementen aan die kunnen aantonen dat de gebruikte landeninformatie door de commissaris-generaal niet langer juist, correct of actueel is of dat zijn analyse waaruit hij stelt dat hieruit niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is, niet meer correct zou zijn. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op verouderde informatie en dat er een meer recent rapport zou zijn dan het AIDA, “Country report Spain” van mei 2024. Ze verwijst hierbij naar het rapport van 10 juli 2024. De verzoekende partij voegt echter geen rapport toe van deze datum noch van een meer recentere datum dan mei 2024. Bovendien komt de informatie naar waar ze verwijst in het verzoekschrift en waarmee ze wil aantonen dat dat er in Spanje sprake is van discriminatie, haatmisdrijven, problemen bij toegang tot huisvesting, problemen bij toegang tot de arbeidsmarkt en toegang tot het onderwijs, overeen met de informatie in het rapport van AIDA, “Country report Spain” van mei 2024. Ze kan geen afbreuk doen aan wat de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing waar hij stelt dat: “ Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigen van internationale bescherming in Spanje, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in

dit verband (Country Report: Spain. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.” Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn. Voorts kunnen vreemdelingen in Spanje, net als in andere lidstaten, worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Spanje. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

In de voorgelegde informatie kan niet worden gelezen dat er een situatie is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, ook al zou de situatie in Spanje gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91). Uit de door de partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

In casu moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Voorafgaand kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar ze aanhaalt dat de commissaris-generaal geen beslissing “Niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)” Inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van (vijftien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, derde en vierde lid, luidt deze bepaling als volgt: “De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.” In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de niet-ontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).” Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijnen een louter indicatieve ordetermijn betreffen waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van vijftien of tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Het overschrijden van die termijn brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer

bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas. De verzoekende partij kan er dan ook niet van uitgaan dat er aangenomen kan worden dat de commissaris-generaal impliciet een ontvankelijkheidsbeslissing genomen heeft omdat er een einde kwam aan zijn bevoegdheid om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Uit bovenstaande blijkt dat het overschrijden van de termijn geen verlies van bevoegdheid met zich meebrengt. Ook de beperkte uiteenzetting en verwijzing naar de Opvangwet van 12 januari 2007 doet aan bovenstaande geen afbreuk.

Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om elementen aan te voeren die kunnen aantonen dat ze bijzondere procedurele noden heeft waardoor er bijkomende maatregelen moesten worden genomen tijdens het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij maakt op geen enkel moment melding van enige procedurele noden in haar vragenlijst bijzondere procedurele noden. Ze stelt verder tijdens het persoonlijk onderhoud op de vraag van de commissaris-generaal of er bepaalde medische noden zijn waarmee moet rekening worden gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud of in de loop van haar asielprocedure "Neen, neen" (NPO, p.6). Ze voegt verder geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat ze nood heeft aan procedurele noden of waarom ze niet in staat zou zijn geweest om juiste en correcte verklaringen af te leggen. Er kan dan ook worden besloten dat de rechten van de verzoekende partij in haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en tijdens het persoonlijk onderhoud werden gerespecteerd.

Verder kan niet blijken dat de verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt. Uit haar verklaringen blijkt dat ze twee gebarsten ruggenwervels heeft ten gevolge van een val. Ze verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze omwille van deze medische problematiek een medische behandeling heeft gekregen en er medicijnen voor inneemt. Ze kreeg er tevens een zalf (NPO, p.15). Uit haar medische documenten, die door de commissaris-generaal niet konden worden geopend en ook niet werden toegevoegd aan het administratief dossier, beschrijven volgens haar advocaat haar rugproblemen en de in België genomen medicatie. De verzoekende partij toont echter niet aan dat ze omwille van deze problemen in Spanje niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Zo kan niet blijken dat ze op heden nog steeds een behandeling voor deze medische problematiek volgt. Ze zegt dat ze in het verleden fysiotherapie heeft gevolgd maar het is niet duidelijk dat ze deze op heden nog steeds krijgt (NPO, p.15). Ook verklaart ze zelf dat het al beter is met haar verwonding. Zo verklaart ze "het is inderdaad verbeterd en ik kan tenminste werken." (NPO, p.14). De ernst van haar verwondingen wordt verder gerelativeerd daar ze stelt dat ze nog een afspraak moet maken bij de dokter maar dit nog niet heeft gedaan (NPO, p.15). De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift geen medische documenten, noch verklaringen toe die zouden kunnen aantonen dat ze op heden nog steeds een medische behandeling voor haar rugproblemen volgt. Ze toont ook verder niet aan met enig medisch document dat ze over psychische problemen beschikt waardoor haar bewering in het verzoekschrift een louter blote bewering betreft. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt waardoor ze niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een eventuele terugkeer naar Spanje.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit de verklaringen en gedragingen van de verzoekende partij, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Er kan van de verzoekende partij eveneens verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Eerst en vooral blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat ze allerminst de intentie had om in Spanje een duurzaam bestaan uit te bouwen. Zo verklaart ze op de Dienst Vreemdelingenzaken: "België was in het begin al mijn bestemming omdat het een multicultureel land is. Het is ook de hoofdstad van de Europese Unie en de asielprocedure en de gezondheidszorg zijn hier goed. Er is hier ook weinig racisme en het is hier veilig." en "Ik had trouwens al beslist in India om naar België te gaan, het was nooit mijn bedoeling om in Spanje te blijven." (vraag 37 en 39, "verklaring DVZ"). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart ze "Zoals ik juist zei het interesseert me niet om te weten omdat doel was om bij vertrek uit India naar BE Te komen en vanuit Marokko Naar BE Te komen was het onmogelijk en ik moest dus doorreizen via Spanje En Spanje Was sowieso geen optie voor mij." en "Ik ben met volle overtuiging naar BE gekomen zoals ik zei en was initiële doel en vrienden die hier zijn hebben me positieve verhalen verteld en is genoeg dat het de hoofdstad is van de Europese Unie." (NPO, p.14). Bovendien heeft ze slechts drie maanden in Spanje verbleven en heeft ze Spanje verlaten vooraleer ze een beslissing heeft gekregen over haar verzoek om internationale bescherming waardoor ze geen moment als begunstigde van internationale bescherming in Spanje heeft doorgebracht. Het is voor de verzoekende partij dus ook niet mogelijk om haar conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg in Spanje omwille van haar zeer korte verblijf als verzoeker om internationale bescherming en niet in Spanje heeft verbleven als begunstigde van internationale bescherming. De verzoekende partij is een jonge man zonder fysieke kwetsbaarheid die een zeer hoge opleiding heeft genoten. Ze spreekt bovendien verschillende talen en gezien ze haar reisweg vanuit India naar België zelf heeft bekostigd

beschikt ze ook over de nodige middelen. Ze toont op geen enkele manier aan dat ze bij een eventuele terugkeer naar Spanje niet zou kunnen voorzien in huisvesting of tewerkstelling waardoor ze in een toestand van materiële deprivatie zou kunnen terechtkomen. Haar betoog dat haar kennis van het Engels geen hulp zal zijn in Spanje omdat maar 22% van de mensen Engels spreekt is in dit opzicht niet dienstig. In de eerste plaats dateren deze cijfers van 2012. Ten tweede toont dit niet aan dat ze geen werk zou kunnen vinden in Spanje en ten derde toont ze niet aan dat ze geen Spaanse les zou kunnen volgen in Spanje om haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij steeds werd opgevangen door de Spaanse autoriteiten. Zo heeft ze gedurende de gehele tijd dat ze in Spanje heeft verbleven in een opvangcentrum gewoond, werd ze medisch verzorgd omwille van de problemen met haar rug en had ze een afspraak met de dokter maar verliet Spanje alvorens deze afspraak doorging (NPO, p.9 en 15). Hieruit kan dus niet blijken dat ze aan haar lot werd overgelaten door de Spaanse autoriteiten.

5. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

6. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

7. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 en 13 van het EVRM moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

8. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel worden

volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP verwijst naar haar verzoekschrift en benadrukt dat een terugkeer naar Spanje haar zware schade zal toebrengen -in tegenstelling wat gesteld wordt door VwP-, ze wijst op een gebrek aan huisvesting, werk en gezondheidszorg, allemaal precare elementen. Er is geen automatische hulp noch makkelijke toegankelijkheid, dat is terug te vinden in objectieve bronnen. Ze krijgt psychologische behandeling voor haar ernstige depressie met slapeloosheid, verlies van eigenwaarde en stemmingswisselingen. Dit nu stopzetten zou nefast zijn voor haar. Haar VIB moet ontvankelijk verklaard worden.”

5. In een aanvullende nota van 13 februari 2025 alsook ter terechtzitting van 20 februari 2025, voert verzoekende partij aan dat haar psychologische toestand een bijzondere kwetsbaarheid uitmaakt. Zij voegt in de aanvullende nota een psychologisch attest toe van 10 februari 2025.

Uit dit attest blijkt dat verzoekende partij in behandeling is bij een psychologe en dat zij kampt met een ernstige depressie. Zij heeft hierbij onder andere last van slapeloosheid, verlies van eigenwaarde en stemmingswisselingen, zoals zij aanhaalt tijdens de terechtzitting. Hieruit kan echter niet blijken dat de klachten van verzoekende partij dermate ernstig zijn dat zij haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Uit niets blijkt daarnaast dat aan verzoekende partij medicatie voorgeschreven zou zijn in het kader van deze psychologische klachten. Noch uit de bijgebrachte medische documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar medische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Spanje zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e).

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Spanje geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning.

Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Spanje geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Spanje een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Spanje zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Spaanse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Spaanse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

In dit verband kan er aldus verwezen worden naar wat er in de beschikking uiteengezet wordt, namelijk dat wat haar persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen aangebracht worden waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofdte in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Haar algemeen betoog ter terechtzitting vermag hier geen afbreuk aan te doen.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Spanje zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

6.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten met betrekking tot de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Spanje, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

6.2. Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, werd aan de verzoekende partij in Spanje internationale bescherming, in de vorm van de vluchtelingenstatus, verleend.

Door op zitting louter te verwijzen naar het verzoekschrift en te herhalen dat er in Spanje een gebrek aan huisvesting, werk en gezondheidszorg is, dat dit allemaal preciaire elementen uitmaken die ervoor zorgen dat haar terugkeer naar Spanje haar zware schade zal toebrengen en dat er geen automatische hulp noch makkelijke toegankelijkheid tot hulp is, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, in punt 5 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje te doen gelden of dat zij bij terugkeer er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Zoals in de beschikking reeds gesteld werd, blijkt namelijk dat verzoekende partij Spanje verlaten heeft vooraleer ze een beslissing gekregen had over haar verzoek om internationale bescherming waardoor ze geen moment als begunstigde van internationale bescherming in Spanje heeft doorgebracht. Het is voor de verzoekende partij dus ook niet mogelijk om haar conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg in Spanje omwille van haar zeer korte verblijf als verzoeker om internationale bescherming en niet in Spanje heeft verbleven als begunstigde van internationale bescherming.

De verzoekende partij gaat met haar algemeen betoog ter zitting volledig voorbij aan die concrete vaststellingen, en slaagt er hoe dan ook niet in hierop een ander licht te werpen.

7. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 9 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
---------------	------------------

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS